

Förintelsens minnesdag, januari 2012

Av Lena Posner-Körösi

Eders kungliga högheter, ärade ledamöter av Sveriges riksdag och regering, distinguished guests, mina damer och herrar

Min bror och jag växte upp med minnet av och sökandet efter den familj som vår pappa förlorade när han som 13 åring kom ensam från Tyskland till Sverige, som flykting undan Förintelsen. Han räddades – medan hans far, mor, och övrig släkt inte kom undan.

De mördades av nazisterna.

Vår mamma var född i Sverige men släkten kom från Ryssland; de hade flytt undan ryska pogromer till Sverige i början av 1900-talet. Mamma minns hur hon som barn i början av 1940-talet såg de tyska tågen passera Uddevalla på väg mot Norge. Hon minns rädslan att nästa gång skulle det kanske blir de svenska judarnas tur att hämtas till utrotningsläger.

Vi minns våra föräldrars berättelser.

Och minnet av de mördade kommer vi alltid att hålla levande. Det är därför som vi judar ger våra barn våra avlidna släktingars namn.

Vi heter som våra far- och morföräldrar, vi lever med berättelserna om människorna bakom de namn vi bär. På det sättet för vi deras minnen – och minnen av dem – vidare.

I dag, 67 år efter att Auschwitz befriades av Röda Armén, samlas vi här för att minnas nazismens brott, folkmordet på sex miljoner judar. Vi är här för att påminnas om deras lidande och om omvärldens likgiltighet. Men också för att minnas de få som vägrade att likgiltigt beskåda Förintelsen. Vi minns den störste av alla svenska hjältar, Raoul Wallenberg – särskilt i år, 100 år sedan han föddes. De överlevande har vittnat om hans insats som räddade tiotusentals ungerska judar i krigets slutskede. Många av vår församlings medlemmar har Raoul Wallenberg att tacka för sina liv.

Raoul Wallenberg har kommit att bli en förebild för alla oss som omfamnar demokratiska värderingar och tron på alla människors lika värde.

Genom sin gärning visade Raoul Wallenberg att varje individ kan göra skillnad.

Det är en viktig insikt, alltid relevant – också i vår tid, när antisemitismen i allra högsta grad gör sig påmind. Men också andra former av främlingsfientlighet – muslimhat och antiziganism.

Vi lever i en tid då Irans president predikar att Israel måste förintas – detta samtidigt som Iran utvecklar kärnvapen som kan göra det möjligt att förverkliga detta mål.

Om Förintelseerfarenheten har lärt oss något så är det att de som uttalar hat och hotar med våld menar vad de säger – och förr eller senare kommer orden att övergå till handling.

Därför måste vi minnas vad som hände i Europa för bara sju decennier sedan. Det får aldrig upprepas!